

Kill Your Darlings

Jenna Blum bij Boekerij:

Het familieportret
In tweestrijd
De verloren familie
Niet zomaar een hond
Kill Your Darlings

JENNA BLUM

**KILL
YOUR
DARLINGS**

Vertaald door Carolien Metaal

ISBN 978-90-492-1217-9

ISBN 978-94-023-3000-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Murder Your Darlings*

Vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Jenna Blum

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam, published in agreement with Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

VOOR MIJN SUPERAGENT STÉPHANIE ABOU,
DIE DIT SCHRIJVERSLEVEN MOGELIJK HEEFT
GEMAAKT. JIJ BENT DE BESTE, MADAME.

Telkens als je de neiging voelt een uitzonderlijk mooi geschreven stuk voor altijd te bewaren, geef daar dan van ganser harte aan toe en wis het voordat je je manuscript naar de drukker stuurt. *Murder your darlings*.

– Sir Arthur Quiller-Couch, ‘On Style’, 1914

Genadeloos redigeren door delen weg te halen die geliefd zijn maar het verhaal niet dienen... vereist stoïcisme en het onderdrukken van natuurlijke affectie.

– *Harper's Magazine*

Proloog

Het Konijn

Het probleem met dit huis is dat het in een zeer afgelegen gebied ligt, waardoor het lastig is om er te komen. Vooral nu, in de winter. Ik kan niet zo goed op sneeuwschoenen lopen, en heb ook nooit leren langlaufen. Het is al een uitdaging om op de hoogte te blijven van het weer en ervoor te zorgen dat mijn sporen gewist worden. Ik zou er-naartoe kunnen gaan als hij niet thuis is, maar wat heeft dat voor zin?

Het huis is het enige op een eiland aan de kust van Maine. Hij heeft het laten bouwen na zijn eerste bestseller *Zonder afscheid* (wat in feite zijn tweede boek was, maar als eerste op de bestsellerlijst kwam) omdat hij volgens het portret in *New York* magazine 'De Virtuoso trekt zich terug' verlangde naar meer afzondering om te schrijven. De werkelijke reden is dat hij op een dag in zijn landhuis op Martha's Vineyard uit de douche kwam en een lezer aantrof op zijn badmat met een pen en een koffer vol met zijn boeken. Sindsdien is hij van de radar verdwenen.

William Island is alleen toegankelijk via een dijkweg die aan het eind is afgesloten door een hek van ruim drieënhalve meter hoog met van die ijzeren punten waar ze vroeger hoofden op spietsten, maar waar nu geschenken aan vast zijn gemaakt van de allertrouwste fans, die er op de een of andere manier achter zijn gekomen waar hij woont. In de loop der jaren heb ik knuffelbeesten gezien (die komen niet voor in zijn boeken, dus waarom?), brieven met pornografische selfies, beha's en strings die als troosteloze vlaggen wapperen in de wind. Het hek is feitelijk een prikbord van onbeantwoorde liefde voor William Corwyn. Hij

haalt alles ervan af en gooit het weg. En er komt nooit iemand binnen. Behalve ik.

Het huis heeft de vorm van een hoofdletter A en biedt aan alle kanten uitzicht op het meer. Buiten staat een hottub, er is een open haard van natuursteen die reikt tot aan de eerste verdieping, er zijn dakramen en de speciaal voor dit huis gemaakte boekenplanken staan allemaal vol. Uiteraard. Het is een schitterend huis. Vanzelfsprekend. William heeft een goede smaak en moet al die royalty's toch ergens aan uitgeven. Plus de buitenlandse rechten – *William Corwyn wordt in 47 landen uitgegeven!* verkondigt zijn website – en het geld van de verfilming van *Medusa*. Op zijn pagina op Goodreads staat nog vermeld dat er ook een optie is genomen op zijn tweede bestseller, *De ruimte tussen werelden*. Die film – of serie; het zou een miniserie voor tv worden – is echter nooit uitgekomen, dus misschien was dat gewoon een gerucht. Of misschien is die gewoon nooit gemaakt. Ik weet niet hoe die dingen werken, ik ben geen Hollywoodtype, maar de auteurs die ik online volg klagen er vaak over dat de meeste opties nooit gerealiseerd worden, dat het bij fantasieën blijft. *Brainf*cks*. Het komt op mij over als nogal veel gemopper over geld dat je voor niets krijgt, alsof je kwaad bent over een dertiende maand die niet hoog genoeg is, terwijl je hem niet verwacht had. Maar wat weet ik ervan. Ik ben maar een boekverkoper. Zijdelings betrokken bij het schrijversvak. En het is waarschijnlijk teleurstellend om hoge verwachtingen te hebben die op niets uitlopen.

Daar weet ik dan wel weer veel van.

Wat ik ook weet: dat er op dit moment meer dan een brainf*ck gaande is in dat huis. Omdat ik het kan horen. Ik kan haar horen. Je moet dood zijn om dat niet te doen. Ik hoor hem ook als ik mijn oren spits. Dat is lastiger, omdat hij grotendeels alleen praat. Hij praat altijd terwijl hij hun kleren uittrekt, hen streelt en knijpt, hen plaagt en zo hard mogelijk in ze stoot. En omdat hij dat een stuk zachter doet dan het gekerm, gekreun, gegil en geschreeuw dat de meisjes laten horen, moet ik vlak bij het huis zijn om het te kunnen horen.

Zoals nu. Ik zit gehurkt tussen zijn heg en de muur onder het slaapkamerraam. De takken schrapen langs de ene kant van mijn gezicht en het glas is koud tegen de andere. Ook de grond is ijskoud. Ondanks mijn dik gevoerde laarzen zijn mijn voeten gevoelloos. Er wordt vanavond nog meer sneeuw verwacht, maar als ze straks klaar zijn doen ze een dutje, waardoor ik tijd heb om ofwel naar mijn observatiepost

binnen te glippen ofwel er stilletjes vandoor te gaan. Overdag is William een dutjesman, valt hij binnen drie ademhalingen als een blok in slaap, of hij nu alleen is of met iemand anders. Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. De ene tel is hij klaarwakker, en de volgende ligt hij te snurken als een tekenfilmfiguur, met een fluitend geluid alsof hij een veertje van zijn lippen blaast dat steeds weer terugvalt. Eerlijk gezegd heb ik nog nooit zoiets aandoenlijks gezien, waarschijnlijk omdat je het niet zou verwachten bij zo'n grote man. Misschien was dat wel het eerste waar ik verliefd op werd.

Op dit moment slapen ze niet. In de verste verte niet. 'Je bent een engel, schat,' hoor ik hem zeggen. Zijn stem is zelfs lager dan gewoonlijk. 'Weet je wel hoe prachtig je nu bent? Je gloeit.'

'O! O! O!' zegt de vrouw, wat op dit moment waarschijnlijk het enige is waartoe ze in staat is. Terwijl hij in haar beukt schreeuwt ze, net als de meesten van zijn vrouwen, zo hard dat ze alle vogels uit de bomen verjaagt.

'Lichtgevend,' zegt hij. 'Stralend. En zo dichtbij. Dat voel ik. Wil je klaarkomen?'

'O!' zegt de vrouw. 'O! O! O! Ja!' Ze ligt praktisch te snikken.

Ik weet wat er nu komt. Zijn gepatenteerde zet: het f*cking verhaal, nee, het f*ckverhaal. Voor William Corwyn is de climax van het verhaal niet alleen voor fictie.

'Riemen vast.' Hij hijgt iets meer, waarschijnlijk omdat hij dieper stoot. Ik weet nog hoe dit voelt, dat hij glimlachend en met getuite lippen tegen me zei: 'Ik wist hoe begerig jij zou zijn. Dat zag ik gewoon aan je.'

'Jij gaat voor mij klaarkomen,' zegt hij nu, praktisch grommend. 'Je bent er bijna. Je voelt het opkomen. Het is onvermijdelijk. Het is voortreffelijk. Je staat rillend op de rand...'

Ik weet niet hoe het komt, of het nu het timbre van zijn stem of de kracht van het verhalen vertellen is, maar het werkt altijd. Bij mij ook, en op manieren die ik soms nog steeds kan voelen in mijn lichaam. Voor hij aan het eind van zijn monoloog is, komen ze klaar. Zo te horen doet deze dat meermalen. Tussen 'je doet het, doe het voor mij' en 'je komt nu!' jankt ze als een coyote en slaakt een kreet waardoor de kraaien, die net weer op de takken waren neergedaald, in een roestige kakofonie van gekras opvliegen. Een hele moord ervan.

Dan is het voorbij. Ik kan niet verstaan wat ze zeggen, hoor alleen

gemompel. Nu is het tijd voor een dutje. Het duurt niet lang meer voor het donker is en ik moet een keuze maken tussen naar huis rijden en naar binnen glippen. Door het souterrainraam dat hij is vergeten en dat leidt naar een kelder die William nooit gebruikt aangezien hij niet het type is dat uien bewaart. Als ik mijn adem inhoud als een motherf*cker kan ik me daar nog net doorheen wurmen.

Daardoor weet ik hoe de vrouwen eruitzien, hoe hun gezicht eruitziet als ze een orgasme krijgen, vertrokken alsof ze pijn lijden, de uitdrukking waarover hij tegen hen zegt dat hij die zo mooi vindt. Ik weet hoe hun borsten en billen eruitzien, hoe ze schudden als hij stoot. Ik weet hoe zijn heupen en de spieren van zijn rug eruitzien, hoe ze samentrekken. Ik weet welke boeken hij op zijn nachtkastje heeft liggen (waarin hij ook het pistool bewaart) en welke banen het zon- en maanlicht door het dakraam in zijn slaapkamer maken over de zuidelijke muur, die met uitzondering van een olieverfschilderij van hem en zijn zus Pen als kinderen kaal is. Ik weet dat hij eerder met deze vrouw, zijn recentste, samen is geweest, maar dit is de eerste keer dat ze hier is.

Dat weet ik allemaal omdat hij een grote inloopkast heeft, groter dan mijn hele sh*tthole studio, en van achter de hoes waarin hij zijn smoking bewaart – want natuurlijk heeft hij zijn eigen smoking – heb ik menig non-brainf*ck-festijn zien beginnen.

Ik moet een geluid gemaakt hebben of mijn voeten hebben verschoven op de ritselende bladeren om er weer bloed in te krijgen, want ik hoor de vrouw zeggen: ‘Wat was dat?’ Ze moet bij het raam staan, want ze klinkt nu veel dichterbij. ‘Ik dacht dat ik buiten iets hoorde,’ zegt ze.

‘Waarschijnlijk een ree,’ zegt hij, terwijl hij naast of achter haar gaat staan om naar buiten te kijken.

Ik weet dat hij naakt is. Een fraaie verschijning, zo zouden negentiende-eeuwse romanschrijvers hem beschrijven, en dan zouden ze gelijk hebben. Lang, donker en cliché-knap, met van die pocherige zilverkleurige plukken bij zijn slapen die hij volgens mij verft, hoewel ik hem daar nooit op betrapt heb en ook geen verf heb gevonden. Dik als een houthakkersjas, wat zwaarder sinds hij zijn meniscus heeft gescheurd op iets wat een *double black diamond trail* heette volgens zijn Reddit-lezers op r/WilliamCorwynAthlete. Tot zijn grote ongenoegen is hij geen *ironman* meer en als hij niet oppast wordt hij snel mollig. Maar

hij is altijd op zijn hoede. En hij heeft al zijn haar nog. Nou ja, bijna.

‘Je hebt waarschijnlijk alle dieren weggejaagd,’ voegt hij eraan toe.
‘Met je orgasme-aria.’

Ze lacht. ‘Die jij veroorzaakt hebt. Jij bent de beste die ik ooit gehad heb.’

Dat zeggen ze allemaal. Ik sla mijn ogen ten hemel.

‘Echt hoor. Je lijkt wel een... superhengst of zo.’

En deze vrouw noemt zichzelf schrijver? Ik doe net of ik moet braken in de struiken.

‘Hoe voel je je?’

Er valt een stilte en dan zegt hij: ‘Lief dat je het vraagt, maar ik ben oké.’

‘Maar je hart. Je bent een beetje... rood. Moet je niet iets innemen?’

Ik glimlach. Sommige mannen vinden het niet erg dat vrouwen betuttelend doen over hun kwetsbaarheden. Daar hoort William Corwyn niet bij. En inderdaad, hoewel hij een milde toon aanslaat, hoor ik de geïrriteerdheid als hij zegt: ‘Ga me alsjeblieft niet rondcheffen, schat.’

‘Tuurlijk, sorry,’ zegt ze gehaast. ‘Dat was niet de bedoeling. Slechte oude gewoonte.’

‘Een pak slaag voor elke terugval,’ zegt hij weer speels. Er klinkt een zachte klap en dan: ‘Voel maar hoe goed het met me gaat.’

‘Jezus. Daar kun je wel tien jassen aan hangen. Zware winterjassen.’

‘Dat is wat jij met me doet,’ zegt hij bars.

‘Maar voor het raam?’

‘Er is in de wijde omtrek niemand te bekennen. Ik zou je op het gazon kunnen neuken en dan zien alleen de adelaars het. Voor het geval het je niet is opgevallen: ik woon in het equivalent van een kasteel met een slotgracht.’

‘Misschien moeten we dat neuken op het gazon maar voor de zomer bewaren,’ stelt ze voor, en ik hoor de weifelende hoop in haar stem. Ze test hun potentiële toekomst.

‘En mijn steiger in het meer,’ zegt hij. ‘Maar ondertussen... zet je je handen even op de vensterbank.’

Als ze weer beginnen – deze vrouw is inderdaad anders, geen dutje voor hem vandaag – overweeg ik weg te glippen naar het souterrain en dan de trap omhoog te nemen. Langs zijn werkkamer, de gewijde ruimte waar veel van zijn fans hun linkertiet voor zouden geven om die te zien, zoals een van hen op Instagram zei. Indien ze een eekhoornnest

van creativiteit, een puinhoop van papier en boeken en pennen, bewijs van een genie in uitvoering verwachtten, zouden ze teleurgesteld zijn. Want het is gewoon een lege kamer met een lamp en een bureau. En een laptop met een erg geheim wachtwoord.

Maar ik besluit dat ik genoeg gehoord heb voor een dag. Ik heb het koud, ben droefgeestig en moet bedenken wat ik aan deze ga doen. Deze vrouw. Wat ik met de anderen gedaan heb was blijkbaar niet genoeg.

Haar kreten achtervolgen me tussen de bomen op zijn terrein. Langs het hek en de rotsen naar de dijkweg, die ik volg tot aan de bosweg waar ik mijn auto verstop. Het klinkt alsof ze pijn heeft.

DEEL I

SAM (en het Konijn)

ZE MOESTEN EENS WETEN

Sam Vetiver was de weg kwijt.

Niet metaforisch, maar letterlijk. Nou ja, misschien een beetje van allebei. Maar voorlopig ging het erom dat ze echt verdwaald was. Ze was op weg naar de laatste lezing van haar vierde promotietour en als de gps van haar huurauto het echt af liet weten, zou ze te laat komen. Uitgerekend hierover had ze de steeds terugkerende nachtmerrie dat ze veertig minuten na aanvangstijd aankwam, waardoor twee derde van haar publiek al vertrokken was en het resterende deel ontstemd was, en dat ze vervolgens haar voorleesexemplaar opensloeg om erachter te komen dat het vertrouwde proza was vervangen door houtsneden.

Ze boog zich over het stuur als een jockey die een paard opzweepte, alsof ze op die manier het blauwe pijltje kon overhalen om vanuit de watermassa waarin het nu dreef de weg weer op te komen. Het echte meer, dat vanaf de weg onzichtbaar was, was onbekend voor Sam en dat gold voor alles in deze welvarende buitenwijk van de middelgrote, Midwesterse stad waar ze nog nooit geweest was. 'Keer terug naar de route!' zei de strenge Australische dame die in het dashboard woonde vermanend.

'Dat probeer ik!' zei Sam.

Gelukkig besloot de gps weer tot leven te komen. Sam bedankte hem en zette de airco hoger zodat transpiratie haar make-up niet zou bederven. Bij haar eerste roman had ze per dag drie leesclubs bezocht. Dat was nog in de tijd dat ze het moest doen met de uitgeprinte instructies van de gastvrouw. *Let op de oprit met de ballonnen! Als je een schuur*

naast een vijver ziet, ben je te ver gereden! Ze had gedacht dat alles veel gemakkelijker zou gaan met technologie, maar er waren gewoon zo veel manieren waarop je de weg kon kwijtraken.

Sam reed zo hard als ze durfde over een slingerweg die omzoomd werd door zeer hoge rododendrons waaruit, zoals in sprookjes, van alles tevoorschijn kon schieten – een centaur of een kind – en kwam terecht in een gebied met paleisachtige stenen huizen aan het eind van fluwelen gazons. Zoals overal vroeg ze zich af: hoe zou het zijn om hier te wonen? Wat deden de mensen? Er waren ongetwijfeld terrassen achter die huizen waar gezinnen samenkwamen na een dag... golfen? Tennissen? Was er nog iemand die croquet speelde? Dan werd er wellicht gebarbecued. Als zij hier woonde, zou ze onderuit zitten met haar voeten op de schoot van haar man, met een glas gin-tonic in haar hand kijken naar de kinderen die bommetjes maakten in het zwembad en de geur van gras opsnuiven dat de tuinman die ochtend gemaaid had.

Ze voelde de gebruikelijke weemoed, maar sprak zichzelf toen vermanend toe dat dat niet het leven was dat ze verkozen had. Om specifieke redenen. En misschien bestond het wel helemaal niet, misschien verzon Sam het gewoon wel. De echtgenoten of echtgenotes hier hadden een verhouding of waren op zakenreis, de kinderen meden hun ouders of waren aan de drugs of zaten vastgelijmd aan hun mobiel. Wie wist wat mensen feitelijk uitvoerden achter hun kasteelpoorten?

Een stuk verder reed Sam een Rockwelliaans gehucht binnen waar het openbare grasveld een kalkstenen landhuis omringde dat afkomstig leek uit een verhaal van Shirley Jackson. Dat moest de... Sam controleerde het adres. Ja! Het was de bibliotheek. Ze reed de oprit op. En daar stond het op een bord: AUTEURSLEZING VANAVOND! *NEW YORK TIMES* BESTSELLERAUTEUR SAM VETIVER LEEST VOOR UIT *DE VROUW VAN DE PRAIRIEPLOEGER* 19.00 UUR. Ze hadden er als leuk detail van die grote gloeilampen omheen gezet die je meestal op terrassen van hipsterrestaurants zag. Sam zou daar later wel een foto van op de socials posten.

Ze controleerde haar lippenstift in de achteruitkijkspiegel – een van haar top tien-routines tijdens een promotietour was om rode lippenstift nooit gehaast aan te brengen voor het geval je eruit ging zien als een kannibaal, maar soms had je geen keus – en pakte haar tas met haar voorleesexemplaar, ansichtkaarten van haar boekomslagen en pennen. ‘Hupseflups,’ zei ze, iets wat ze altijd deed om geluk af te dwingen.

Ze stapte uit en hees het lijfje van haar strapless rode jumpsuit op.

Alle kleren die Sam tijdens haar promotietour droeg waren rood om bij haar boekomslagen te passen. Daarop stonden heldinnen uit de eeuw waar Sam op dat moment over schreef gehuld in een karmozijnrood kostuum uit die tijd met hun rug naar de lezer te staren naar historische uitzichten. Sams rode kleren waren onderdeel van haar marketing – ze genoot ervan als een lezer bij een evenement zei: ‘Wauw, je jurk past bij het omslag van je boek!’ Dan zei Sam met een knipoog: ‘O, echt?’ Een jumpsuit was onhandig omdat Sam zich elke keer dat ze naar de wc ging helemaal moest uitkleden. Het was echter het laatste schone kledingstuk dat ze bezat; de rest zat opgepropt in het wasgedeelte van haar koffer. Het einde van de tour. Bijna.

Sam liep over het pad naar de bibliotheek en bleef even staan om voor het bord een selfie met een kushandje te maken. De meeste auteurs beweerden een hekel te hebben aan een promotietour. Sam hoorde daar niet bij. Vaak dacht ze zelfs boeken te schrijven óm op tour te gaan. Ze hield van alles wat erbij hoorde: van de luchthavenontbijtjes met hummus tot de door de roomservice gebrachte cheeseburgers die ze verslond na de lezing. Ze was dol op iets waar elk ander mens panisch over was: spreken in het openbaar. Ze vond het heerlijk om als een soort superster door de keukens van countryclubs en buurthuizen geloodst te worden – wanneer konden schrijvers dit anders doen? Ze genoot zelfs van het vliegen, verwonderde zich erover dat zij op reis was omdat mensen wilden weten wat zij te zeggen had over, hoe verbijsterend, haar eigen boeken.

Maar Sams hart ging vooral uit naar de lezers. De lezers, de lezers, de lezers. De mensen die uren van hun leven staken in het lezen van haar boeken, terwijl ze die ook hadden kunnen besteden aan tal van andere aangename activiteiten, zoals winkelen, vrijen en tv-kijken. Mensen die vervolgens zo nieuwsgierig waren geworden dat ze naar haar toe kwamen om haar erover te horen praten. Sam had een groot deel van haar leven in haar eentje op een kamer doorgebracht met het bedenken van personages en het proberen hun verhalen uit haar hoofd te persen. Toen jaren later bleek dat haar woorden een soort van magische brug hadden gevormd waarover Sam in de geest van vreemden kon glijden en met hen allemaal vriendschap kon sluiten, was dát een regelrecht wonder.

De meeste auteurs zeiden ook dat ze een hekel hadden aan een promotietour omdat die hen afleidde van hun eigenlijke werk: het schrij-

ven. Maar ook daar behoorde Sam niet toe. Ooit had ze er intens van genoten. Als kind, toen schrijven het mysterieuze en magische bezat van opstaan als iedereen nog lag te slapen en de wereld alleen van jou was en álles kon gebeuren. Op school en tijdens haar studie, toen ze zo ontzettend ambitieus was dat het, zoals Orwell zei, voelde als een ziekte. Toen ze haar eerste boek schreef, voordat commercie en verkoop om de hoek kwamen kijken. Toen ze nog samenwoonde met haar ex Hank en wist dat er iemand was om mee te eten als het werk er aan het eind van de dag op zat. Nu had ze dat niet meer. Sterker nog, ze zag er vreselijk tegen op. En dan vooral tegen haar vijfde boek, *De geliefde van de gouddeveler*, waarvoor ze al een contract had getekend. Ze moest het over vijf maanden inleveren, maar had nog geen zin op papier gezet. Ze voelde niet alleen onverschilligheid, maar ook afkeer. Ze huiverde bij de gedachte terug naar huis te gaan en de duivels knipperende cursor en het lege scherm te zien. Ze vreesde de diepe duik om afgezien van de denkbeeldige personages compleet en catastrofaal alleen te zijn. Terwijl ze zich over het pad haastte, werd ze bekropen door de vreemdste, meest onconventionele gedachte: ik zou dit allemaal opgeven als ik iemand had om mijn leven mee te delen.

Sam schudde haar hoofd alsof ze lastig werd gevallen door een vlieg. Wat kregen we nou? Ze schreef al sinds haar vierde. Het was het enige wat ze ooit gedaan had. Het was het enige wat ze ooit gewild had. Het was wie zij was en wie ze wilde zijn.

Ze zag dat de bibliothecaresse op haar wachtte in de vestibule en zwaaide.

‘U hebt ons gevonden!’ zei de bibliothecaresse, wier naam Sam zich niet kon herinneren – ze was verschrikkelijk met namen, noemde mensen zoals ze vond dat ze als romanpersonages moesten heten in plaats van hun ware naam te gebruiken. Pamela? Erica?

‘Daar ben ik dan,’ zei Sam. ‘Het spande er nog even om, want mijn gps ging offline.’

‘Daar had ik u voor moeten waarschuwen,’ zei de bibliothecaresse wier naam Sam nu te binnen schoot. Monica. ‘Maar u bent er. Wilt u gebruikmaken van het toilet?’

‘Voortdurend,’ zei Sam. ‘Wat een mooie bibliotheek is dit.’

‘Dank u,’ zei Monica. ‘We zijn er trots op. Het was vroeger van de Rockefeller’s... Zo, hier is het toilet. Ik wacht hier op u.’

Op de damestoiletten, waar de hokjes de kleur van pleisters hadden

en een vaas met plastic bloemen stond die Sam buitensporig ontroerend vond, wurmde ze zich uit haar jumpsuit, gebruikte de faciliteiten en controleerde haar spiegelbeeld. Haar lippenstift was niet naar haar tanden gemigreerd en haar koperkleurige ingevlochten haar zat nog goed, maar ze zag er vermoeid uit. Ook zo'n aspect van het altijd onderweg zijn. Toen Sam eenmaal de veertig had bereikt, creëerden uitdrogende vliegreizen en hotelbedden donkere cirkels die met geen concealer te verdoezelen waren. Ze trok een gekke bek naar zichzelf, liep de wc uit en zei: 'Klaar!'

'Hoe verloopt uw tour?' vroeg Monica, terwijl ze Sam op een drafje langs een open haard, een staande klok en olieverfschilderijen van – misplaatste – schepen loodste.

'Geweldig,' zei Sam. 'Ik vind het heerlijk om lezers te ontmoeten.'

'Wat leuk om te horen,' zei Monica. 'En wij vinden het heerlijk u te ontvangen. We hadden dit jaar nogal wat moeite om auteurs te vinden, hoewel me dat niet verbaast.'

'Hoe bedoelt u?' vroeg Sam.

'O, u weet wel,' zei Monica. 'Verschuivingen in de bedrijfstak. Minder uitgevers, minder boeken, fors ingekrompen budgetten... Dat leidt tot minder auteurs die hun boek willen promoten. Het is een slechte tijd om schrijver te zijn. Het verbaast me dat ze het volhouden. Maar ik ben natuurlijk ook dankbaar,' voegde ze er gehaast aan toe.

Sam glimlachte. Dit hoorde ze al haar hele leven. Op de middelbare school, toen ze bediende in restaurants om het hoofd boven water te houden. *Ben je gek geworden? Kies een echt vak.* Toen ze studeerde. *Neem een baan om op terug te vallen.* Toen ze afgestudeerd was. *Niemand zit te wachten op debutanten; je krijgt geen agent, redacteur, uitgever.* Het was allemaal onmogelijk, maar op de een of andere manier had ze het toch klaargespeeld.

'Het is altijd een slechte tijd om schrijver te zijn,' zei ze welwillend.

'Ja, dat zal wel,' zei Monica. Ze bleef staan voor een eiken deur die was beslagen met siernagels als de ingang van een kerker en gooide die open. 'Dames en heren, onze auteur!'

Hoofden werden gedraaid toen Sam over het gangpad achter Monica aan liep naar het podium. Ze wuifde als de koningin en de bezoekers lachten. Niet zo veel mensen als Sam had verwacht toen ze deze lezing had geregeld. De bibliotheek had er tweehonderd beloofd en dit was nog niet eens de helft. Maar ondanks de lege stoelen hier en daar was dit

toch een redelijke opkomst voor een zomeravond en er was geen plek waar Sam liever zou zijn.

‘Waar kom je vandaan, schat?’ vroeg een vrouw op de eerste rij – het voltallige publiek bestond zoals gewoonlijk uit vrouwen, met uitzondering van die ene echtgenoot die hier klaarblijkelijk mee naartoe was gesleurd en met over elkaar geslagen armen geduldig zat te wachten tot het over was.

‘Ik ben ingevlogen vanuit Boston,’ zei Sam. Sommige vrouwen klakten met hun tong alsof ze had gezegd dat ze uit de gevangenis kwam.

‘U bent wel erg jong om schrijfster te zijn,’ zei een andere vrouw.

‘Dank u, wat lief,’ zei Sam. Weer lachten ze. Zelfs de echtgenoot grinnikte.

Monica keek op de klok. ‘Laten we maar beginnen. Hallo allemaal, bedankt voor uw komst naar onze Zomerlezingen. Onze speciale gast vanavond is Sam Vetiver...’

Hoewel Sam bescheiden haar hoofd boog toen Monica haar introduceerde, merkte ze wel dat de lezers haar nieuwsgierig opnamen en probeerden haar beroepsmatige prestaties te synchroniseren met Sam zelf. Bestsellerauteur van vier romans, waarvan er een geselecteerd was voor de boekenclub van een bekende tv-presentatrice. Genomineerd voor de National Book Award. Lerares. Spreekster. Het was altijd vreemd om te horen hoe een ander je voorstelde. Hoewel ze trots op, en dankbaar was voor alles waar ze hard voor werkte in haar leven, was er zo’n groot gat tussen de lofbetuigingen en wat ze werkelijk deed. Wat zouden deze aardige mensen met hun nieuwsgierige glimlach denken als ze wisten hoe haar leven er daadwerkelijk uitzag? Bij de gedachte aan waar ze morgen rond deze tijd zou zijn – thuis in haar lege werkkamer – voelde Sam de angst weer over zich heen spoelen.

Ik zou dit allemaal opgeven als ik iemand had om mijn leven mee te delen.

Zo ver bezijden de waarheid. Toch?

En wat zouden deze fijne lezers met hun onderzoekende, verwachtingsvolle gezichten denken als ze wisten wat er voordat Sam op het podium sprong gebeurd was, soms slechts een paar uur eerder? Heel even zag Sam voor zich hoe haar vuist op een multiplex deur klopte – ‘Ben je daar?’ – om er tot haar verbazing achter te komen dat die niet op slot zat. De beige vloerbedekking. De donkere rorschachvlek daarop. Dat die doorweekt was van het bloed. Dat Sam tot op dat moment niet had

geweten hoe overweldigend bloed kon ruiken.

‘En nu is ze hier, helemaal uit Boston,’ zei Monica, ‘mag ik een groot applaus voor Sam Vetiver!’

2

EEN VERSPILD BED

Na de lezing reed Sam terug naar haar hotel en bestelde een cheeseburger bij roomservice. Vervolgens trok ze de rode jumpsuit uit en ging in haar corrigerende ondergoed op bed zitten. Het was een heerlijk groot bed met knisperige lakens die roken naar bleekmiddel. En met al die extra kussens was het zo'n verspilling. Dat dacht Sam altijd als ze met haar rolkoffer een hotelkamer in kwam. In de goeie oude tijd hadden zij en haar ex-man Hank menig hotelbed ontheiligd, maar dat was voordat Hank naar de ontwenningskliniek ging. Daarna waren ze praktisch nergens meer naartoe geweest.

Terwijl ze op haar avondeten wachtte, begon Sam aan haar tweede taak van de avond: social media. Ze postte haar selfie met het verlichte bibliotheekbord op alle socials met de tekst: *De Prairieploegertour heeft de eindhalte bereikt! Iedereen die naar me is komen luisteren: bedankt. Volgende roman onderweg... blijf ingeschakeld!* Ze voegde er boeken- en hartjesemoji's aan toe, tagde de bibliotheek, haar literair agent en haar uitgever en logde uit.

Ze bekeek de binnengekomen berichten: een paar onbekende nummers die politiek of datingappkandidaten waren en een van haar vriendin en codependentiementor Drishti.

klaar????

Hé D! Yep, de tour is officieel voorbij.